

naar bed gezonden en was zelf in de tuin gegaan. Ze droom-liep tussen de donkerende bomen, telkens herzeggend, dat ze hem hiër zou wachten.

Als een moede wandelaar, zó langzaam, schreed ze met peinzende ogen over de bleekgele paden, die zwart werden tussen de struiken. Naderend het slapende priëel, aan het einde van de tuin, schoof ze voorzichtig de over de grond slierende kamperfoelie-ranken uiteen en sloop naar binnen, waar ze zich zachtjes in een lage tuinstoel vallen liet.

Er hing een zware geur van kamperfoelie en zoete vlier, die in hoge struiken achter het priëel geelde. Boven het dak kletterden zachtjes de peul-trosjes van een fijn-lovige acacia en vlak ernaast parelde een berk-ranke witte popel met zijn draaiende vaandelende blaadjes een liedje als van regen-droppels, die in een vijver vallen.

De geuren drongen in Suze door en onbewust nam ze de avondgeluiden in zich op. Het was niet meer de Suze van alle-dag, die hier in het priëel zat, niet meer de Suze, die verstandig kon denken en logies redeneren: ze was een deel geworden van de zomeravond. Zij voelde zich als drijvend op het lauwe water van een geurig-gebal-semde bad en haar lichaam was als een van deze kamperfoelie-bloemen, die overdag de zon en de lucht indrinken om in de avond wolken wierook los te laten.

Ze dacht niet meer bewust; alleen was er in haar een vaag weten, dat het alles zo moest gebeuren en dat zij wachtte op het geluk, dat haar geheel in deze Juli-nacht zou oplossen. Toen hoorde ze het geluid van snel-draaiende fietse-wielen op de weg en even later krachtige hoewel verzachte voetstappen op het tuinrand. Bij het priëel stak Maurice zijn hoofd door de dichte blaren en vroeg, gedempt, of ze daar was. Maar zij strekte al haar armen naar hem op en trok hem naar zich toe, zodat hij, knielend op de vochte grond, haar gezicht met zijn lippen liefkoosde.

Achteloos schoof hij zijn hoed achterover tot die over de grond hoepelde en achter in het priëel bleef liggen. Toen bukte hij zijn hoofd en lei het in haar schoot. Suze liet haar vingers in zijn haren spelen, maar hij trok haar handen eruit weg naar zijn mond. Haar vingers kuste hij en haar polsen, en — haar wijde mouwen òp-slaand — haar armen tot aan de schouders. Háár warme lippen waren op zijn haar, zijn voorhoofd en vooral, vooral op zijn ogen. En in de lauwe geuren-zware lucht vielen gestamelde woorden als klein-klotsende steentjes in water.

Hun armen omstrengelden elkaars hoofd, elkaars armen, elkaars lijf, zij voelden niet of ze zaten, stonden of lagen en wisten niet waar háár mond eindigde en zijn lippen begonnen. Het priëel werd een geurig liefd-tempeltje, dat zij moesten wijden.

Want het was geen brandende, schrijnende begeerte, zoals er is midden op een zonnedag of in een broeiige winterkamer, maar een bijna-weemoedige hartstocht, die zeide, dat dit moest gebeuren, daar het niet anders kòn. Die stille, bijna ongeweten weemoed maakte hun geluk tot een niet-meer menselijk, tot een godengeluk of een goddelijke extase.

In het opperste moment van zaligheid woei er een zachte kreet, gedempt door het dichte kamperfoelie-loover, van Suzes lippen de tuin in en zacht maar duidelijk en overtuigend, als had hij de oplossing van hun nevelige gedachten in deze éne seconde doorzien, stamelde Maurice: het-is-niet-slecht. En toen ze, vermoeid, met gesloten ogen in elkanders armen voortdroomden, murmelde hij: „het is goed”. Suze herhaalde als een zangerige echo: „goed”.

De oranje maan kromp de hemel in en de nevel verdichtte. In het priëel waren twee mensen, wier lijven waren geworden tot godenlijven en wier monden woorden spraken, die even goed het geruis konden zijn van de grote beuk bij het hek of het zilverig zingen van de populier.

De maan daalde en de hemel werd lichter.